הבל ממירין פרק ראשון תמורה ט

"בוצינא דהשתא טב מקרא דלמחר, "בוצינא"=דלעת קטנה "קרא"=דלעת גדולה כלומר מעטב שמחכרו בשויו בשמחת אם לאי מים הדמים לא יוציאו לי כלום ולא יהא לי כסורתי עליהן: **מתני'** טוב ברע. תמים של תולין לא יפדים ברע של קדש ואם המר ימיר וגו' אלמא בעלי מומין עבדי תמורה תורה אור

[סוכה מ: כתובות פג:]

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה דמי נמע וכו' דקדש כסדר ותא"ל פ"ס של מחרים דמילוף וכו' אמנים ס"ל ותא"ל מים ולא נמי וכו' אחרים ס"ל ותא"ל מים פנא ו' הפלוף מנא:

הגהות הגר"א

(א) גמ' ע"מ טוב כו'. (ולא ימיר אותו טוב ברע). וס"ק קרא טוב ברע לו רע ברע בשמין בטוב דוקא וז"ש רש"י ד"ה ובטוב ולא ברע: [ב] שם מד טוב. מי' קמא: [ג] רש"י ד"ה ואם פעמי'. דוסיס הוא ומחורתו ומפגיע כו'. מי' דלי מעמנא דמתני' המוכרו מיומנה דוקא אבל מעמנא דלמן בכל פעם אינם ממיר אלא בנמנה ומשוקן קוביים כתוס':

גליון הש"ס

גמ' אי רע בו. מי' נקמן דף כו ע"א תוס' ד"ה בעלא: שם בכמה רבים מיקרי. מי' קדושין דף יח ע"א בר"ש ד"ה מוקמא ובתוס' דף מה ע"ב בר"ש ד"ה ובקבר:

גיליון ש"ס

גיליון ש"ס מס"ד בשל אחרים ומילוף מנמע ע"י ב' אנשים ומס"ד ואח"כ מס"ד ולא נמי כו'.

[מנחות מד. ושם בשמו]

* הסבר לזה נמצא בטיב מקומות בהשאלות באמצע אות "ל" דף לתוס' "לא יחליפנו" - לא מעוט...

נקמן כפ: [ג"ק סנ: פיס סס: ב"מ ו. מ"ז סא. תולין קנט. שרטין כח.]

[ג"ל תמורתו כ"ל בשמה שמעניתו] [תוספתא פ"ח]

[ג"ל אמרו ט]

רבינו גרשום

שמוכר בטורו לישראל נראה בטוכר לא בולל בשבול שבשילוד לי בטור שיתנו לי ולא לאחר אחר]: ל"א אי שרית ליה לוטבון לישראל דילמא מעכב ליה ישראל לבטור דהוי בתוך עדרה עד דנפיל ביה מומא אחר בטור זה סבר לי כרבי בטומר ושמחמים ליה ולא יהיב בטורו לכרבי: וסי מצי לסמר חבי דתא אמר רב יחזרה כו' ל). (דראשית דוא בטור): דסברי. שרוא ברי ושמן יותר מאחרים: אמרו ליה. (הבא) (הדם) בסתגיתן מוכחא מלתא דא"ל א"ל כרן בתוך חומן [תנחו ולא יהיב ליה דמי מידי (כרן לישראל)] [ישראל לכרן] הלכך מיחוא כברן דמסייע [בבית הגרסה] דבתרוא הנאה קא יהיב ליה ניחליה שעמרו מסיפולי הבא כיון דמכרו דיהבינן לתון דמי לא מיחוי כבתן דמסייע:מאי אמרת דלמא דמיל בתרות מדמרי לא עביד דסבר בדינא מב מקרא מיסב ריוח מעשה עכשו שאמרל עכשו שאמרכרבו לי בשוויו מלמעות עכשו ובשבילי ריוח של אחר ומן לא מר ומורא בא. אמרו ליה לא סבירא לן [דרב הונא] ושדר דהא מיהנן הוא סבירא ליה לא. אמרו ליה לא סבירא לן [דרב הונא] ושדר דהא מיהנן הוא סבירא לכו פרגי' שאמרה כרב הונא ברוח דרב יהושע אמרו ליה לא ליה דמי אבל הבא מיהנן קא זבנינן לא מום בעלי מומין. של תולין על תמימין של קדשים שנאמר לא יחליפנו ולא ימיר אותו טוב ברע או רע בטוב: ואיזהו טוב ברע. תם של תולין ברע של קדשים מנלן דבעל מום אינקרי רע דכתיב כל מום רע דאינו שקרם הקדישן את מומן בעלי מומין בעבודת הקרבן [ומן תמימין] ל"ל דמיין בעלי מומין בעבודת הקרבן: [ד] מאי תלמודא. חיכי ולא רע מעקרו דדיהנו שקרם מסום: ר בנא אמר מתרוייהו טוב מצי לאמר.דתרוייהו מיתרי (ר"ח)[אלא]חד פרי אתא [דאפילו] טוב בטוב לא ימיר[דאין אדם רשאי להמיר]וחד בטוב לטוב מעיקרא כו'[קל וחומר הוא ר"ש לקדשים בטוב דהתלין דקא מפיק רע דקדש ומיתי טוב בטוב דלקמן בטקמו לא ימיר. בטוב דכי הדדי נגוב דלא קא מעלי ליה ל"ש דמוב בטוב נמי לקי אע"ג דלא כתב בה [לאו]: בשל אחרים. דולק של אחרים מסילא מצית אמרת דמי נרע טוב בו. לרע (דכתיב לא יבקר בין טוב לרע) דקא מעלי ליה דלקי אפי' מטוב בטוב נמי לקי אע"ג דלא כתב בה [לאו]: בשל אחרים. דולק של אחרים ולא ימיר אותו (בשל חקרש) [בתולין] של עצמו: אי. לא יחליפנו דמשמע בשל אחרים: דוה אבינא תצא זו תחבונם זו ורוא ולקי. שפקה בחבה תבוי ונתתן לו ד' ומוציאא האחרת לתולין: אבל מיסר. בשל עצמו: דתרוייהו מצי מקרינ לרע אימא לא לקי. אלא לקרינ לתרוייהו ולישפר קמ"ל דלא אלא לקי: [ושמעמא דר' שמעון משום. בחבה ולא בחבה לקי: ואמר ר' שמעון אין מיסר אלא אחד ר' שמעון בחבה ולא בחבה ולא בחבה ולא